

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Δε χρειαζόταν να κοιτάζει το βιβλίο, ύστερα από τόσα χρόνια ήξερε το κείμενο απέξω. Παρ' όλ' αυτά, το βλέμμα του ήταν πάντα καρφωμένο σε κάποια σελίδα σαν να διάβαζε. Ήταν ο τρόπος του να αποφεύγει τα τριάντα πρόσωπα που είχε απέναντί του και να ανταποδίδει την αδιαφορία τους. Ήξερε πως δεν τον παρακολουθούσε κανείς, πως άλλοι μιλάγαν κι άλλοι έκαναν κοροϊδευτικούς μορφασμούς.

Τελευταία ώρα του μαθήματος της Ιστορίας. Το φως του ήλιου έμπαινε από το μεγάλο παράθυρο και τον τύφλωνε, πρώιμη άνοιξη στην καρδιά του χειμώνα. Μια χάρτινη σαΐτα πέρασε ξυστά στο κεφάλι του και έπεσε πίσω από την έδρα. Ακούστηκαν πνιχτά γέλια. Συνέχισε μηχανικά την ανάγνωση περιμένοντας να χτυπήσει το κουδούνι. Και χτύπησε, ακριβώς στο σημείο της παράδοσης όπου χτυπούσε πάντα.

Όταν έπαψε ν' ακούει τη φωνή του, τον κατέλαβε ένα συναίσθημα αμηχανίας. Τα 'βαλε με τον εαυτό του. Πρέπει να είχε χάσει το ρυθμό του και να διάβαζε πιο γρήγορα από το κανονικό.

Η πόρτα ήταν σχετικά κοντά του, κι όμως τόσο μακριά καθώς τα πόδια του ήταν καρφωμένα σαν δυο μολυβένια βάρη στο πάτωμα. Ήθελε να καθίσει στην καρέκλα, αλλά δεν το έκανε. Φοβήθηκε πως θα έμοιαζε με άτακτη υποχώρηση. Ένα κύμα οργής τον πλημμύρισε. Στο κεφάλι του αντηχούσε ο ήχος ενός ρολογιού που αντί να μετράει το χρόνο προς τα μπρος τον μετρούσε προς τα πίσω.

– Λοιπόν; ακούστηκε μια φωνή από το βάθος της τάξης.

– Ποιος μίλησε;

Δεν πήρε απάντηση. Ακούστηκαν πνιχτά γέλια.

– Ποιος μίλησε; επανέλαβε θυμωμένος.

– Ο Κανένας, κύριε...

– Χτύπησε το κουδούνι, κύριε, είπε ένα κορίτσι.

Πολλά παιδιά σηκώθηκαν. Κάποιοι από τους πίσω βγήκαν σφαίρα από την αίθουσα.

Άλλη μια μέρα μέτραγε την ώρα ώσπου να φύγει από το θλιβερό σχολικό κτίριο. Είχαν περάσει λίγα χρόνια, αλλά ακόμα έχασκε μέσα του ανοιχτή η πληγή μιας προσπάθειας που είχε κάποτε κάνει για να ξεφύγει από τη ζωή του καθηγητή του γυμνασίου.

Η μετοχή πάνω στην οποία είχε ακουμπήσει όλα τα λεφτά του είχε κατακυλήσει από τη μια στιγμή στην άλλη. Και κάθε μέρα, την ώρα της παράδοσης του μαθήματος της Ιστορίας, ανεξάρτητα από το τι έλεγε, η σκέψη του ήταν μόνο στο τι μπορεί να πήγε τόσο στραβά.

– Ζεστά λεφτά σας άφησε η μητέρα σας, του είχε πει ο συμβολαιογράφος. Ούτε σπίτια στο χωριό ούτε χωραφά-

κια... Ζεστά λεφτά, αλλά πόσο θα κρατήσουν; Με δυο τρεις έξυπνες κινήσεις τα δεκαπλασιάζετε.

Δεν το σκέφτηκε πολύ. Δεν ήξερε από Χρηματιστήριο. Περίμενε και παρακολουθούσε καθημερινά τον χρηματιστή που τον συμβούλευε.

– Σε λίγες βδομάδες το πολύ, μπορεί και να 'χεις λύσει το πρόβλημά σου..., του είχε πει.

Ήταν συστημένος από τον συμβολαιογράφο. Του είχε εμπιστοσύνη.

Αλλά ένα βράδυ, ενώ εκείνος καθόταν με τη Λένα σ' ένα καφενείο στο λιμάνι κι έκαναν σχέδια, πέρασε ο χρηματιστής.

«Να σου πω» του έκανε νόημα από μακριά.

Φαινόταν ιδρωμένος και χλομός.

– Γιατί είναι χλομός; Δεν πάει στη θάλασσα για μπάνιο; τον ρώτησε η Λένα.

– Παρακολουθεί τα κομπιούτερ όλη μέρα, της ψιθύρισε.

«Αύριο το πρωί», του έγνεψε, αλλά ο χρηματιστής επέμενε: «Τώρα».

Σηκώθηκε από το τραπέζι.

– Είναι επείγον; τον ρώτησε.

Ο χρηματιστής τον πήρε παράμερα. Του είπε για κάτι ποσοστά, που δεν κατάλαβε, την υποχώρηση στην τιμή κάποιας μετοχής.

– Έχεις άλλα λεφτά; Τώρα πρέπει να τα βάλεις όλα εκεί.

Λεφτά δεν είχε. Μόνο τις μετοχές που είχε αγοράσει πριν από λίγες εβδομάδες.

– Δεν έχω ρευστό.

Ο χρηματιστής έβγαλε ένα μαντίλι και σκουπιζόταν.

– Κρίμα, του είπε. Χάνεις τη χρυσή ευκαιρία. Κάθε πότε νομίζεις πως παρουσιάζεται;

Τα γυαλιά του είχαν θολώσει, φυσούσε νοτιάς, είχε υγρασία.

– Μόνο αν πουλήσω... Πουλάω, λοιπόν; τον ρώτησε.

– Μα τι έχεις; Είσαι ή δεν είσαι σίγουρος;

– Τι με συμβουλεύεις; Να πουλήσω; Δε μου είπες πως είχαν κάποια απόδοση;

– Φυσικά, αλλά αυτά τα χαρτιά δε θα κάνουν ποτέ το μπαμ.

Τον κοίταξε αναποφάσιτος. Φύσαγε τρελός νοτιάς. Η Λένα δεν κοίταζε πια προς το μέρος τους, προσπαθούσε να μαζέψει τα μαλλιά που είχαν πέσει στο πρόσωπό της.

– Πούλα... αν θέλεις πραγματικά να κερδίσεις..., ακούστηκε η φωνή του χρηματιστή σαν να την έφερνε ο άνεμος.

Βγήκε από τη μεγάλη πόρτα του σχολείου όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Τα παιδιά, μπουλούκια, είχαν κιόλας απομακρυνθεί από το κτίριο. Το μόνο κοινό που μοιραζόταν μαζί τους ήταν η απέχθεια για το μάθημα.

Ο ήλιος είχε κρυφτεί πίσω από τα κτίρια, κι ένα γκρίζο σύννεφο απλωνόταν πάνω από την πόλη.

Το πάει για βροχή, σκέφτηκε, και επιτάχυνε το βήμα για να μπει στο λεωφορείο.

Δεν είχε πάρει ομπρέλα μαζί του.

Άρης Βλασόπουλος. Ωρομίσθιος καθηγητής της Ιστορίας

σε δημόσιο σχολείο, μια κουκκίδα άμμου στην αχανή έρημο της πόλης.

Έσφιξε τα δόντια και σκέφτηκε πως όλ' αυτά ήταν προσωρινά. Πως κάπου αλλού διαδραματιζόταν η ζωή του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο ξαφνικός θάνατος του συμβολαιογράφου κάτω από μυστηριώδεις συνθήκες και η σχεδόν ταυτόχρονη εξαφάνιση του χρηματιστή από την πόλη, λίγο αφού τον είχε παρασύρει με την ολέθρια συμβουλή του, τον έσπρωξαν να πάρει την απόφασή του.

Μια μικρή υποψία στην αρχή, που μέρα με τη μέρα εδραιωνόταν μέσα του και γινόταν βεβαιότητα, γύρισε την απελπισία του σε πρωτόγνωρη ελπίδα. Ποτέ δεν είχε συμβιβαστεί με την ιδέα πως τα είχε χάσει όλα μ' ένα κλικ στον υπολογιστή, μια μεταφορά κεφαλαίων σ' εκείνη τη συγκεκριμένη μετοχή. Κι έτσι ο θάνατος του συμβολαιογράφου έγινε γι' αυτόν η αφορμή να τολμήσει να ονειρευτεί πως δεν είχαν όλα τελειώσει.

Γιατί η ζωή του είχε δραματικά αλλάξει από τότε, από εκείνη τη μέρα. Τα λεφτά του είχαν χαθεί, και η Λένα τον είχε διώξει έτσι, χωρίς πολλά πολλά, επειδή τον θεωρούσε βλάκα – μπορεί να μην του το 'πε, αλλά του το 'χε δείξει.

Στο σχολείο πήγαινε κι έφευγε βιαστικός, απέφευγε τις κουβέντες, αλλά σίγουρα όλοι γνώριζαν τι είχε συμβεί, σε

όλους είχε πει πως δε θα καθόταν για πολύ ακόμα σ' εκείνη τη θέση, πως τα λεφτά της μάνας του ήταν το διαβατήριό του για μια καλύτερη ζωή.

Περίμενε υπομονετικά να έρθει η σειρά του και να βρεθεί μια θέση σε κάποιο σχολείο στην πρωτεύουσα με οποιουσδήποτε όρους, ακόμα και στη μέση της σχολικής χρονιάς.

Είχε μόλις αρχίσει να σκοτεινιάζει. Βαριά σύννεφα κάλυπταν τον ουρανό.

Όπου να 'ναι θα ξεσπάσει βροχή, σκέφτηκε καθώς άνοιγε το παράθυρο.

Είχε βουλευτεί σε μια γκαρσονιέρα, ένα υπερυψωμένο ισόγειο με θέα στον κατηφορικό δρόμο. Η μικρή πολυκατοικία βρισκόταν στη συμβολή τριών δρόμων στις παρυφές ενός λόφου κοντά στο κέντρο της πόλης. Και η τιμή βολική, γιατί ο πενιχρός μισθός του δεν επέτρεπε σπατάλες. Όμως είχε τη βεβαιότητα πως όλα αυτά ήταν προσωρινά, γιατί η πραγματική ζωή του ήταν μετέωρη ανάμεσα στο κλικ του χρηματιστή και στην επόμενη κίνηση που θα γινόταν μόλις τον έβρισκε.

Πάνω στο τραπέζι ήταν ανοιγμένα, όπως κάθε απόγευμα, τα δύο τετράδια όπου σημείωνε καθημερινά τα διαφυγόντα κέρδη από τη μέρα της καταστροφής του, ενώ δίπλα ήταν ακουμπισμένο ένα καινούργιο με ακόμα άγραφες σελίδες. Εκεί θα καθарόγραφε τα τελικά ποσά πριν πάει να συναντήσει τον χρηματιστή, κι αυτό δεν ήταν εύκολο έργο. Έπρεπε να ελέγξει τα πάντα, από τις τιμές των μετοχών τα προηγούμενα χρόνια ως τα επιτόκια των τραπεζών. Δεν είχε

την παραμικρή αμφιβολία ότι ο χρηματιστής θα επιστράτευε όλες του τις γνώσεις για να αντικρούσει την απαίτησή του.

Κι ενώ ετοιμαζόταν να καθίσει στο τραπέζι και να ξεκινήσει, χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας.

Μια ηλικιωμένη, καλοβαλμένη κυρία στεκόταν στην πόρτα, έτοιμη να μπει μέσα. Κρατούσε στα χέρια της έναν μπεζ φάκελο.

– Βλέπω πως δεν τακτοποιηθήκατε ακόμα...

Υπέθεσε πως θα ήταν η διαχειρίστρια.

– Ήρθατε για τα κοινόχρηστα;

Δεν ήθελε οικειότητες με κανέναν από τους ενοίκους.

– Μπορώ να περάσω;

Η φωνή της είχε κάτι ζεστό, παρ' όλο που μιλούσε κοφτά. Τα μάτια της ήταν μαύρα, με μια ελαφριά άσπρη μεμβράνη, δείγμα προχωρημένου καταρράκτη.

– Με συγχωρείτε, δε σας περίμενα, της είπε ευγενικά, σαν να ήθελε να δικαιολογηθεί για το σπίτι του, ενώ εκείνη, χωρίς να περιμένει κάτι άλλο, μπήκε μέσα.

– Να σας συστηθώ. Αλεξάνδρα Παυλίδη.

Του έδωσε το χέρι μ' ένα γελάκι.

Πόσων χρονών να 'ταν; Ογδόντα; Ενενήντα; αναρωτήθηκε.

– Άρης Βλασόπουλος.

– Και με τι ασχολείστε, κύριε Βλασόπουλε;

– Καθηγητής Μέσης Εκπαίδευσης.

Η απρόσμενη επισκέπτρια έβγαλε έναν αναστεναγμό ανακούφισης και κάθισε στον καναπέ. Η λέξη «γριά» σίγου-

ρα δεν τη χαρακτήριζε. Το «γηραιά κυρία» την περιέγραφε καλύτερα, σκέφτηκε.

– Επιτέλους έχω να κάνω μ’ έναν άνθρωπο μορφωμένο..., είπε έπειτα από μια μικρή σιωπή. Όταν χτίσαμε το σπίτι, μας έλειπαν λίγα χρήματα κι αναγκαστήκαμε να πουλήσουμε το διαμέρισμα όπου μένετε τώρα εσείς σε κάποιον άνθρωπο αδιάφορο, που πάντα δημιουργούσε προβλήματα. Κάθε φορά που πρέπει να γίνει κάτι στην πολυκατοικία, διακατέχομαι από ένα φόβο, έναν τρόπο θα έλεγα, αυτή η λέξη αρμόζει πιο πολύ στην κατάσταση μου. Η αδιαφορία, ξέρετε... η αδιαφορία είναι κάτι που με σκοτώνει...

– Σε τι μπορώ να σας βοηθήσω; τη ρώτησε ευγενικά, ελπίζοντας να τελειώνει το συντομότερο μαζί της.

– Ο γιος του, που κληρονόμησε το διαμέρισμα, αποφεύγει να συμμετέχει στα έξοδα των ιδιοκτητών, κάθε φορά δημιουργεί προβλήματα, είναι χειρότερος από τον πατέρα του.

Του έτεινε το φάκελο. Έμοιαζε εξαντλημένη.

– Είναι η προσφορά για την εγκατάσταση φωταερίου στην πολυκατοικία.

Της υποσχέθηκε πως θα του τον έδινε με την πρώτη ευκαιρία. Το μαγαζί του δεν ήταν μακριά.

– Σας ευχαριστώ, κύριε Βλασόπουλε, κατόρθωσε να πει, και αμέσως μετά την έπιασε ένας βήχας.

– Να σας φέρω λίγο νερό, της είπε και μπήκε στο κουζίνακι.

Αλλά μόλις ξαναγύρισε με το ποτήρι το νερό, εκείνη δεν αντέδρασε. Ο βήχας είχε σταματήσει, και φαινόταν αποροφημένη από κάτι στο πάτωμα.

– Μην ανησυχείτε, της είπε αμήχανος, αύριο κιόλας θα του πάω το φάκελο.

– Παρατηρούσα εκείνη την κηλίδα στο πάτωμα, του είπε και του την έδειξε με το δάχτυλο. Μπορεί και να φταίνε τα μάτια μου, πολύ συχνά βλέπω μυγάκια, καταλαβαίνετε...

– Μυγάκια;

– Αυτά που γυρίζουν μαζί με το βλέμμα, από παιδί τα έχω, με έχουν... δεν ξέρω, κανείς οφθαλμίατρος δεν μπόρεσε να με γιατρέψει...

– Θέλετε να πείτε αυτά που είναι σαν μαύρα στίγματα;

– Όχι! Είναι με ουρές, όπως τα σπέρματα!

Ο Άρης αναρωτήθηκε αν είχε ακούσει καλά.

– Όπως τα σπέρματα, πάνε πολύ γρήγορα. Μια εμφανίζονται και μια εξαφανίζονται, συνέχισε εκείνη.

Ο βήχας δεν του έκανε εντύπωση, λες και περίμενε να τον ακούσει στο τέλος του γέλιου.

– Αρκετά έκλειψα από το χρόνο σας, με συγχωρείτε, είπε και σηκώθηκε όρθια. Μη με παρεξηγήσετε, σας παρακαλώ, εκείνο το μυγάκι με έκανε και αφαιρέθηκα.

Η πόρτα έκλεισε. Ο Άρης έσκυψε κι έψαξε με το βλέμμα του το λεκέ που είχε δει η κυρία Αλεξάνδρα Παυλίδη. Κάτω από το τραπέζι, κρυμμένο πίσω από τα πόδια της καρέκλας, ήταν πεταμένο το μεταχειρισμένο προφυλακτικό από το προηγούμενο βράδυ.

Ωραία βραδιά, σκέφτηκε ειρωνικά, μια σκέτη μαλακία. Με μια πουτάνα που παρίστανε την καυλωμένη ενώ το βλέμμα της ήταν καρφωμένο στο ρολόι.

«Προγκράμ νον στοπ, προγκράμ νον στοπ», έλεγε η Ζέλντα ενώ κουνιόταν όλο και πιο γρήγορα καθισμένη πάνω του.

Δεν είχε καν γδυθεί, κι έτσι όπως ήταν με το παντελόνι κατεβασμένο, του κόπηκε η διάθεση, γιατί η Λένα παρουσιάστηκε σαν φάντασμα πίσω από την πλάτη της και τον κοίταζε περιφρονητικά σαν να του 'λεγε, «ποτέ δε θα τα καταφέρεις, κακομοίρη μου».

Μόνο για εκείνη, για να της αποδείξει το αντίθετο, άρπαξε σφιχτά από τη μέση τη Ζέλντα, έβγαλε μια φωνή σαν σε έκσταση, και σχεδόν αμέσως την πέταξε από πάνω του.

Τα λεφτά τής τα είχε δώσει προκαταβολικά, κι εκείνη του άφησε φεύγοντας μια γυαλιστερή κάρτα από κάποιο κωλάδικο στη γειτονιά. Φαντάστηκε πως εκεί πρέπει να ήταν το στέκι της.

Το προφυλακτικό ήταν άδειο, σαν την ψυχή του. Του 'πεσε χάμω καθώς σηκώθηκε απ' το ντιβάνι, κι εκείνος το κλότσησε με δύναμη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Με το φάκελο της κυρίας Αλεξάνδρας στην τσέπη κατηφόρισε προς το κέντρο όπου βρισκόταν το μαγαζί του ιδιοκτήτη του.

Ήθελε να τελειώνει μαζί της το συντομότερο. Ο θυμός ανέβηκε και πάλι στο λαιμό του σαν αναγούλα. Τα θολά μάτια της έκρυβαν τις προθέσεις πίσω από τη λευκή μεμβράνη που ενεργούσε σαν προπέτασμα καπνού. Προφανώς είχε δει το προφυλακτικό και γι' αυτό είχε πετάξει τη σπόντα για τα σπέρματα.

Ντροπή της, στην ηλικία της, ήταν το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί.

Η βροχή τον έπιασε στο δρόμο. Σαν ν' άνοιξαν ξαφνικά οι ουρανοί και άδειασαν το νερό που βάραινε από το μεσημέρι τα μολυβένια σύννεφα.

Τα σκουπίδια που παρασύρονταν σχημάτιζαν μικρούς σωρούς στο ρείθρο του πεζοδρομίου. Ένωσε το νερό να μπαίνει στα παπούτσια του κι αποφάσισε να μην προχωρήσει άλλο. Στη γωνία είδε το καφενείο που είχε προσπεράσει

πολλές φορές. Για να μπει, έπρεπε να περάσεις μια αυτοσχέδια γέφυρα από κόντρα πλακέ, γιατί από τη μεριά της εισόδου ο δρόμος ήταν σκαμμένος.

Άνοιξε και μπήκε στην ευρύχωρη τετράγωνη αίθουσα με τη μεγάλη σόμπα πετρελαίου στη μέση. Κοντοστάθηκε για να τινάξει το νερό από πάνω του κι έκλεισε την πόρτα.

Στο καφενείο της γειτονιάς μόνο ηλικιωμένοι κάθονταν γύρω από το στρογγυλό τραπέζι με την πράσινη τσόχα. Έπαιζαν αμίλητοι, με πάθος, χτυπώντας δυνατά τα χαρτιά στο τραπέζι.

Η βροχή που έπεφτε ασταμάτητα είχε θολώσει την τζαμαρία.

– Τι να φέρω; πλησίασε στο τραπέζι του το γκαρσόνι.

– Ένα κονιάκ, απάντησε.

– Τριάρι, ε; Το πεντάρι έχει τελειώσει...

Ένωσε στην τσέπη του το φάκελο της κυρίας Παυλίδη. Θα 'πρεπε να τον έχει πάει στον ιδιοκτήτη του, αλλά ήταν δύσκολο να προχωρήσει, ο δρόμος είχε μεταβληθεί σε ποτάμι.

Ένας κρότος από το δρόμο τον ξάφνιασε κι έκανε την καρδιά του να χτυπήσει λίγο πιο γρήγορα. Στο τραπέζι σταμάτησαν το παιχνίδι κι όλοι γύρισαν το κεφάλι προς την τζαμαρία.

– Πάλι τρακάρανε, είπε το γκαρσόνι αφήνοντας το κονιάκ στο τραπέζι του.

Πόρτες άνοιξαν κι έκλεισαν, άλλα αυτοκίνητα σπινάρισαν στη βρεγμένη άσφαλτο. Ακούστηκαν φωνές διαμαρτυρίας.

– Μόλις πιάσει βροχή, γλιστράνε και πέφτουν ο ένας πάνω στον άλλο, είπε κάποιος από τους ηλικιωμένους, που είχε σηκωθεί για να καθαρίσει με το μανίκι του ένα κομμάτι της τζαμαρίας, θολό από τους υδρατμούς.

– Κάτσε κάτω, βρε Νώντα. Δε βαρέθηκες να βλέπεις τους μαλάκες να κάνουν τα ίδια και τα ίδια; συνέχισε ένας άλλος.

– Εδώ έπρεπε να βάλουν φανάρι, απάντησε ο Νώντας, αλλά σάμπως νοιάζεται κανείς;

– Έλα, κάτσε, εσύ θα λύσεις τα προβλήματα του κράτους; πετάχτηκε ένας άλλος.

Ο δρόμος ήταν στενός και ανηφορικός, οι ανυπόμονοι κόρναραν επίμονα για να περάσουν. Οι ηλικιωμένοι γύρισαν πάλι και αφοσιώθηκαν στο παιχνίδι τους. Σε λίγο το μόνο που ακουγόταν ήταν ο ήχος από τα χαρτιά που χτύπαγαν πάνω στην τσόχα.

Το γκαρσόνι επέστρεψε και κάθισε δίπλα του, ακουμπώντας άλλο ένα ποτήρι κονιάκ στο τραπέζι.

– Από εμένα, του είπε.

Ύστερα τον κοίταξε από πάνω ως κάτω. Το κοντό, στυφό ανθρωπάκι με τον ελαφρύ στραβισμό στο δεξί μάτι και τη μακριά μύτη έμοιαζε με πουλί.

– Δε σ' έχω ξαναδεί... Μπάμπης, του είπε σοβαρά. Εσύ;

– Άρης.

– Μένεις κοντά; τον ρώτησε.

– Δυο στάσεις πιο πάνω.

Δεν είχε όρεξη να του δώσει λογαριασμό.

– Στο τρίστρατο, ε;

Τον κοίταξε χωρίς να καταλαβαίνει.

– Έτσι λέγανε παλιά τη στάση... Παλιογειτονιά, είπε ο Μπάμπης κουνώντας το κεφάλι. Αλλά δεν ήταν πάντα έτσι...

Τη σιωπή που επικρατούσε στο καφενείο τα τελευταία λεπτά διαδέχτηκαν φωνές και χτυπήματα στο τραπέζι. Κάποιος σηκώθηκε μ' ένα μορφασμό.

Η παρτίδα είχε τελειώσει. Ο Μπάμπης πήρε παραγγελίες κι έτρεξε προς τον πάγκο.

– Μην τσιγκουνευτείς το μεζέ, ακούστηκε μια φωνή.

Ο καπνός από τα τσιγάρα μπήκε στα πνευμόνια του μαζί με τη μυρωδιά του πετρελαίου της σόμπας. Ένωσε σαν ψάρι που κολυμπούσε σε θολά νερά.

Είχε ξεκινήσει το σχέδιό του πολύ μεθοδικά, παρακολουθώντας την πορεία των μετοχών που ο χρηματιστής του είχε προτείνει να πουλήσει. Ανάλογα με την απόδοση που είχαν, έβαζε και τους τόκους πάνω στο αρχικό του κεφάλαιο, χρησιμοποιώντας δυο διαφορετικά συστήματα.

Το οικονομικό σχέδιο Νο 1 ήταν ένα συντηρητικό σχέδιο. Είχε υπολογίσει το αρχικό του κεφάλαιο σαν να το είχε τοποθετήσει σε κλειστό προθεσμιακό λογαριασμό.

Το οικονομικό σχέδιο Νο 2 ήταν ένα φιλόδοξο σχέδιο, όπου λογάριαζε τόκους, πανωτόκια και διαφυγόντα κέρδη, πάνω στο υποθετικό κεφάλαιο που θα είχε αν δεν είχε πουλήσει – με ένα κλικ – το χαρτοφυλάκιο με τις σχετικά κερδοφόρες μετοχές του.

Γιατί αυτές οι μετοχές, οι «σταθερές αξίες», όπως του τις

είχε περιγράψει ο χρηματιστής, δεν είχαν πέσει, αντίθετα είχαν μια σχετικά μικρή απόδοση.

Τον είχε χρεώσει τους τόκους της τράπεζας, αλλά για να μπορεί να διαπραγματευτεί καλύτερα είχε διαφορετικές εκδοχές. Ο έσχατος συμβιβασμός του θα ήταν να δεχτεί πίσω το αρχικό κεφάλαιο με τους τραπεζικούς τόκους, κι ας ήταν μηδαμινός.

Μέσα στο χαρτούλακα όπου τα φύλαγε, υπήρχαν άπειρα αποκόμματα από οικονομικές εφημερίδες, με πληροφορίες απαραίτητες για να θεμελιώσει την απαίτησή του πάνω σε ακριβή στοιχεία.

Κι όμως, παρ' όλο που κρατούσε ανελλιπώς τις σημειώσεις του, τον τελευταίο καιρό αναρωτιόταν αν τελικά κινήγούσε μια χίμαιρα. Το καινούργιο τετράδιο με τη στιλπνή μαύρη επιφάνεια, όπου θα αντέγραφε τα τελειωτικά διαφυγόντα κέρδη του, έμενε ακόμη κενό. Όσο πλησίαζε η ώρα για να βρει τον χρηματιστή, κάτι μέσα του τον έκανε να δισταίνει. Ίσως γιατί δεν ήξερε αν είχε χτίσει σωστά την απαίτησή του ή ακόμα γιατί φοβόταν πως αν δεν κέρδιζε αυτή την παρτίδα με τον χρηματιστή τότε θα είχε πραγματικά χάσει τα πάντα. Και πάνω απ' όλα το μίσος του, που τον κρατούσε ζωντανό.

«Πούλα», του είχε πει, και φυσούσε ένας νοτιάς πολύ δυνατός εκείνη τη μέρα. Μια σουβλιά τρύπησε πάλι την καρδιά του.

Έβγαλε μηχανικά το φάκελο της γηραιάς κυρίας από την τσέπη του, έτσι, για να δείξει πως κάτι είχε να κάνει μες